

Michiel Adriaenszoon de Ruyter

1607-1676

De Ruyter behoort tot die zeldzame figuren der wereldgeschiedenis, die strijdbaarheid en onverschrokkenheid paren aan diep strategisch inzicht en bezonnenheid. Hij was reeds een man van middelbare leeftijd, die dacht over een rustig leven aan de wallekant, toen de Staten in hun hardnekkige pogingen de zeeën vrij te houden, in conflict kwamen met Engeland en een beroep deden op De Ruyters uitzonderlijke gaven. Tevoren had hij zich als schipper ter koopvaardij en tijdelijk in Staatse dienst bij de Tocht naar Portugal onderscheiden, maar bij zijn benoeming tot Vice-commandeur op de oorlogsvloot bij het uitbreken der Eerste Engelse Zeeoorlog (1652) begint De Ruyters formidabele persoonlijkheid zich ten volle te ontplooien. Bij Plymouth weet hij Ayscue tot de terugtocht te dwingen en het jaar daarop bevecht hij onder M. H. Tromp, die hier het leven laat, de overwinning bij Ter Heyde. Beslissend is De Ruyters optreden in de Noordse oorlog tussen Zweden en Dene-marken geweest. De verovering tezamen met de Denen van het eiland Funen verzekerde de voor ons land vitale vrije doorvaart door de Sont.

In de Tweede Engelse Zeeoorlog is De Ruyter benoemd tot opperhoofd over 's lands vloot. De befaamde Tocht naar Chatham heeft ook in deze oorlog het pleit ten gunste van het vaderland beslecht. Toen weinige jaren later (1672) Engeland, Frankrijk, Munster en Keulen zich verenigd tegen ons gekeerd hadden en het ergste te vrezen scheen, was het weer De Ruyter, die door meesterlijk manoeuvreren in de Zeeslagen bij Schoneveld en Kijkduin er toe bijdroeg, dat reeds in 1674 met Engeland een gunstige vrede kon worden gesloten. Ter bestrijding van de Fransen voer hij naar de Middellandse Zee en vervolgens naar Sicilië om er onze Spaanse bondgenoot te steunen. Hier werd De Ruyter in de strijd tegen de Franse Admiraal Du Quesne in het gezicht van de Etna dodelijk gewond.

Talrijk zijn de eretekenen, die de grote admiraal verwierf. Tot hovaardij of praal-zucht hebben deze hem nooit verleid. Hiervoor behoedde hem dat zelfde onwankelbare geloof, dat hem ook de betrekkelijkheid deed inzien van zijn roemruchtigste overwinningen. Het nageslacht heeft deze eerbewijzen met andere gedenkstukken steeds vol piëteit bewaard en als nationale herinneringen kwamen vele tenslotte in het Rijksmuseum. Sommige zijn het onderwerp van beschouwingen geweest, maar nog nooit zijn zij in hun volle betekenis en samenhang met de gebeurtenissen uit De Ruyters leven beschreven en toegelicht. Het herdenkingsjaar van De Ruyter bracht de welkome aanleiding om deze ganse reeks, thans van een wetenschappelijke toelichting voorzien, te publiceren en hieraan een dubbel nummer van ons Bulletin te wijden.

Redactie